

ÚJABB, ERŐSEBB IMÁT HOZTAM ... (RV. I. 143.)
(Fordította Fórizs László)

1. Újabb, erősebb imát hoztam Agninak,
Az Erő Fiának az Ige himnuszát!
A vaszokkal közénk ült a Vizek Fia,
A jó hótá a földre, az idő betelt.

2. A legmagasabb mennyben születve szülő
Agni Máatarisvannak feltárulkozott,
Az önmagát fellobbantó Tűz ihlete
Által égen földön feltündökölt a Fény.

3. Sugarai: nem múló ösztönzései,
Rápillantani ragyogó arcára jó,
Megindulnak, ím, a fényalkotók fölött,
Mintegy felkenve Őt, az éledő folyók.

4. A bhriguké lett, aki mindent birtokol
A föld és a világmindenség köldökén,
E tüzet imáiddal vidd házadba el,
Mint Varuna, a jóké, Ő egyetlen Úr.

5. Ahogyan a marutok mennydörgő hada,
A kilőtt nyílvesző, s az ég villámai,
Megállíthatatlanul rág, emészt a tűz,
Lerontja az erdőt, mint harcos ellenét.

6. Vajon dalunkban a Tűz örömet talál?
A jókkal a vágyunk a Jó betölti-e?
Serkentő a látomást ösztönözheti?
A Fénylő Arcút én imával szólítom.

7. A Rend jármában a ti vaj-arcútokat
Barátként eléri lángragyúlt szivünk.
A gyújtó, szent csatákban felkent Ragyogó
Tartja fenn e fénybe öltözött látomást.

8. Ébren az éberekkel, e hatalmas,
Kegyességgel, oltalmazz meg, Agni!
Nem-pislákoló, ép, lánggra-nem-gyúlt
Tégláiddal őrizz meg minket, Isti!